

[Lis Møller]

hvordan det vil påvirke og få betydning for børns opvækst og vilkår, og så handler derefter.

Brøndsted (V):

B 4 er jo et meget bredt og meget stort forslag, som næsten ville egne sig bedre som debatoplæg end som oplæg til en ordførertale, for samtlige punkter er for så vidt et spørgsmål om en etisk holdning: synet på børn, forholdet til børn, mellem familie og børn, og mellem samfund og børn. Jeg mener ikke, at en række af de punkter, der er nævnt i forslaget, kan udmøntes i paragraffer og lovgivning, ikke alene fordi mange af tingene ville være vanskelige at kontrollere, men også fordi det ville være meget, meget svært at se normerne. Hvornår er grænsen nået for, at det er en kriminel handling, et lovbrud? Derfor vil jeg mene, at det i højere grad netop skal være en debat, en etisk debat, der skal rejses, og det kan gøres på mange måder.

Det må være en grundlæggende holdning, at der er ingen, der ejer børnene. Børnene ejes ikke af familierné eller forældrene og heller ikke af samfundet, men familietilhørsforholdet er nu det mest beskyttende i barnets opvækst. Det er derfor meget vigtigt, at man lægger vægt på i højere grad at vise unge, også unge, der er kommet i forældresituationen, hvad det egentlig er for en opgave, man påtager sig ved at tage ansvaret for selvstændige væsener, der er under opvækst og udvikling. Jeg tror, det er afgørende, at der er langt større oplysning om, hvad den ene eller den anden handle måde over for børn egentlig betyder for deres såvel fysiske som psykiske udvikling.

Der er jo aldrig nogen, der af princip vil sige, at vold er rigtigt eller godt. Jeg tror, der er mange, der bruger fysisk vold, uden at de egentlig har tænkt over, hvad de gør, og hvilken indflydelse det har, og derfor er det for mig igen et spørgsmål om påvirkning af holdningen til et andet individ. Jeg er tilbøjelig til at tro, at den psykiske vold er langt, langt værre og langt mere truende end den fysiske vold. Jeg tror netop, at forældre-børn-forholdet er med til at beskytte barnet mod mange former for vold.

Man har mange eksempler på, at det er belastende for børn at blive overdraget til

noget usikkert, til noget fremmed, at blive stillet over for opgaver, de ikke magter. Her kan jeg nævne en ting, som hvis de med en stemmeseddel i hånden skal være med til at bestemme, hvordan noget, de måske ikke har forudsætninger for at se konsekvenserne af, skal være. Det kan næsten være for belastende, og derfor tror jeg igen, at det er en vurdering fra sted til sted.

Jeg mener, at det med hensyn til mange af de ting – for ikke at remse enkelthederne op – der nævnes i beslutningsforslaget af socialforsorgsmæssig art, også dér hvor det gælder om at beskytte børnene, hvor der er hjem, der ikke magter opgaven, som bruger metoder, der ikke kan accepteres, drejer sig om en bevidstgørelse vedrørende de opgaver, de sociale styrelser i kommuner og amter har, for jeg tror, at vi i næsten alle tilfælde kan bruge den bistandslovgivning, vi har. Men jeg mener da så sandelig, man skal være opmærksom på, at der er steder, hvor der for socialforvaltningen er grund til i højere grad at gribe ind. Den kan gøre det, men har måske ikke holdningen til at gøre det.

Når det drejer sig om lektielæsning og arbejde, mener jeg, at begge dele, måske netop ved kontakten med voksne mennesker, rummer en vældig udviklingsmulighed og en opdragelsesmulighed, og derfor må vi ikke lægge hindringer i vejen for disse opgaver. Det at gøre en arbejdsindsats kan i høj grad være med til at give en styrkelse, og det kan også være med til at give et naturligt samvær mellem børn og voksne, og derfor mener jeg, at vi ikke på nogen måde skal forhindre det, når det ikke misbruges.

Barnet er den blødeste part i al trafik, og derfor er det vigtigt, at vi på det område gør alt, hvad gøres kan.

Jeg synes, det er spændende emner at debattere, men jeg har svært ved at se, hvordan man kan lovgive, så det bliver virkelig godt for barnet.

Alice Faber (SF):

Jeg sagde ved drøftelsen af forslaget om børnefamiliens økonomi noget pænt om VS' forslag. Det vil jeg fortsætte med.

Det er dejligt at se nogle forslag, der virkelig tager udgangspunkt i børnenes hverdag. Samtidig ligger der i indholdet stor forståelse for de børn og familier, som har vanskelighe-